

การศึกษาครั้งนี้เพื่อวิเคราะห์ประสิทธิภาพการผลิตและความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ โดยประยุกต์ใช้กับข้อมูลของ 7 ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมถึง 3 ประเทศหลักในภูมิภาคเอเชีย ได้แก่ประเทศจีน เกาหลี และญี่ปุ่น ระหว่างช่วงปี พ.ศ. 2534-2549 วัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อ (1) ประเมินค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคด้วยแบบจำลองผลิตภัณฑัวมวลรวมภายในประเทศดุลยภาพ ซึ่งประกอบไปด้วยผลผลิตจำนวน 1 ชนิด และปัจจัยการผลิตจำนวน 5 ชนิดภายใต้ข้อสมมติที่ว่าระยะที่ผลได้ต่อขนาดคงที่, (2) เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ โดยการแยกตัวประกอบของค่าดัชนี Theil ของรายได้ต่อบุคคล ออกเป็นผลรวมของดัชนีความไม่เท่าเทียมในด้านผลิตภาพการผลิตต่อแรงงาน, อัตราการจ้างงาน และอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงาน

ผลการศึกษาถึงประสิทธิภาพการผลิตของประเทศต่างๆพบว่าประเทศญี่ปุ่นมีค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยเท่ากับ 1 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าประเทศญี่ปุ่นมีประสิทธิภาพการผลิตสูงที่สุดตลอดช่วงเวลาที่ทำการศึกษา สำหรับประเทศที่แสดงค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคโดยเฉลี่ยต่ำที่สุดได้แก่ประเทศพม่า ในกรณีของประเทศไทยนั้นค่าประสิทธิภาพเชิงเทคนิคอยู่ในเกณฑ์ปานกลางเมื่อเทียบกับประเทศทั้งหมดและมีค่าลดลงโดยเฉลี่ยระหว่างช่วงปี พ.ศ. 2534 ถึง 2549 สำหรับปัญหาเรื่องความหย่อนยานของปัจจัยการผลิต ผลการศึกษาที่ได้แสดงให้เห็นว่าประเทศโดยส่วนใหญ่มีค่าความหย่อนยานของมูลค่าการส่งออก และมูลค่าการนำเข้าสูงที่สุด ยกเว้นประเทศจีนและอินโดนีเซียที่มีค่าความหย่อนยานของรายจ่ายรัฐบาลสูงที่สุด สำหรับประเทศพม่านั้นมีความหย่อนยานทางด้านรายจ่ายในการบริโภคส่วนบุคคลสูงที่สุด ในขณะที่ประเทศไทยนั้นแสดงค่าความหย่อนยานของมูลค่าการนำเข้าโดยเฉลี่ยสูงที่สุดในช่วงเวลาที่ทำการศึกษา

ผลการศึกษาความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้พบว่า ความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ระหว่างภูมิภาคมีแนวโน้มลดลงระหว่างช่วงปีพ.ศ. 2534-2549 โดยปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อการลดลงของความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้คือผลิตภาพการผลิตต่อแรงงาน ในขณะที่อัตราการจ้างงานและอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงานนั้นส่งผลน้อย ประเทศในกลุ่มภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศทั้งหมด โดยประเทศที่มีความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้โดยเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ประเทศจีน สำหรับประเทศที่มีความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้ต่ำที่สุดได้แก่ประเทศมาเลเซีย ส่วนประเทศไทยนั้นแสดงความไม่เท่าเทียมทางด้านรายได้อยู่ในเกณฑ์ปานกลางเมื่อเทียบกับประเทศทั้งหมด และพบว่าความแตกต่างทางด้านผลิตภาพการผลิตต่อแรงงานของไทยนั้นเพิ่มสูงขึ้นและมีค่าเป็นบวกในช่วงเวลาที่ทำการศึกษา ผลการศึกษาดังกล่าวแสดงถึงการที่แรงงานไทยยังมีผลิตภาพการผลิตที่แตกต่างกันสูง และยังมีผลิตภาพการผลิตที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มที่ทำการศึกษากอีกด้วย ประเทศส่วนใหญ่มีอัตราการจ้างงานโดยเฉลี่ยสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศทั้งหมดยกเว้นประเทศอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ ส่วนประเทศที่มีอัตราการเข้าร่วมกำลังแรงงานที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยได้แก่ ประเทศจีน เวียดนาม ญี่ปุ่น และไทย

This study is to analyze production efficiency and income inequality. A panel set of 10 countries that comprising 7 Southeast Asia countries and 3 Major Asia countries including China, Korea, and Japan during 1991-2006 is used in this study. The major objectives of the study are (1) to estimate technical efficiency by using equilibrium gross domestic product model under the assumption of constant return to scale, where production technology of the economy consists of 5 inputs and 1 output; (2) to analyze factors that influence income inequality by decomposing the Theil index of inequality over per capita incomes into the sum of the inequality indices of the productivity per employed worker, the employment rate, and the labour force participation rate.

The result of the first objective indicated that Japan had average technical efficiency equal 1. This result implied that Japan had the highest production efficiency between 1991 and 2006 and the country that had the lowest average technical efficiency was Myanmar. In the case of Thailand, average technical efficiency was on the average compared with other countries and had shown a declining trend. Most countries had maximum average input slacks of exports and imports except China, Indonesia and Myanmar. China and Indonesia had maximum average input slack of government expenditure and maximum average input slack of private consumption occurred in Myanmar. In addition, Thailand had maximum average input slack of imports from 1991 to 2006.

The result of the second objective indicated that inter-regional income inequality had shown a declining trend. The labour productivity component was a major factor that led to a decline in per capita income inequality. On the other hand, the employment and labour force participation components were minor factors. Most countries had per capita income lower than the average per capita income of all countries. Between 1991 and 2006, average income inequality of China was the highest while that of Malaysia was the lowest. In the case of Thailand, the Theil index over per capita income was about average of all countries and the difference of productivity per employed worker was positive and increased between 1991 and 2006. These results implied that the productivity of Thai worker was lower than the average of all countries and the difference between productivity per employed worker indicated an increasing trend. Most countries had employment rate higher than the average of all countries except Indonesia, the Philippines, and Singapore. The countries that had labour force participation rate higher than the average of all countries were China, Vietnam, Japan, and Thailand.